

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci

žalobce: **Ing. M. J.**, narozený dne ...
bytem M. 989/7, P. 9
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha - Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Městský úřad Chrudim**, IČ 00270211
sídlem Resselovo nám. 77, 537 16 Chrudim

v řízení o na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal dne 5. 2. 2019 žalobou na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného podle § 82 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), který má dle žalobního tvrzení spočívat ve zveřejňování osobních údajů žalobce na oficiální webové stránce žalovaného www.chrudim.eu, konkrétně se jednalo o zveřejňování akademického titulu, jména, příjmení a údaje „Praha“ v rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace ze

dne 9. 1. 2017, č. j. CR 001886/2017 ODP/Ma. Žalobce se tak domáhal vyslovení zákazu pokračovat ve zveřejňování uvedených osobních údajů popsáním způsobem, *in eventum* vyslovení, že uvedené zveřejňování bylo nezákonným zásahem.

2. Žalobce tvrdil, že uvedené údaje, včetně informace o tom, že žalobce podal konkrétní žádost o poskytnutí informace, jsou osobními údaji ve smyslu § 4 písm. a) zák. č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“) Žalobce tvrdil, že je jedinou osobou uvedeného jména, příjmení a akademického titulu, která je zapsána v živnostenském rejstříku, přičemž dálkové vyhledání dle těchto údajů umožňuje následné zjištění sídla žalobce, které se shoduje s jeho bydlištěm, či zjištění data narození žalobce. Obdobně odkázal na čl. 4 odst. 1 nařízení GDPR (General Data Protection Regulation). Dále uvedl, že v databázi Nejvyššího správního soudu (www.nssoud.cz) lze při zadání řetězce slov „ing. m. j.“ nalézt až 18 rozsudků ve věcech, v nichž žalobce vystupoval jako zmocněnec osoby obviněné z dopravního přestupku, přičemž z těchto rozsudků lze dovodit další informace o jeho „pracovní činnosti.“ Stejně tak se žádost v dané věci týkala zastupování obviněného z dopravního přestupku. Dle žalobce se tedy na základě žalovaným zveřejněných údajů stal určitelným subjektem ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů, proto je irelevantní, že je určitelný pouze pro určitou skupinu osob (používající internet a příslušné databáze), nikoliv pro každého. Konkrétně uvedl žalobce zejména skupinu úředníků, kteří se zabývají řešením dopravních přestupků, kdy žalobce vystupuje ve „stovkách řízení jako zmocněnec osoby obviněné z přestupku,“ dále označil za potenciální osoby, pro které by se mohl stát určitelným subjektem, soudce, asistenty soudců správních soudů, advokáty a advokátní koncipienty a rovněž obecné zmocněnce, kteří používají internetové fórum www.30kmh.cz. Dále žalobce výslovně uvedl: „Žalobce je v tomto specifickém okruhu osob (který však čítá minimálně několik jednotek tisíc osob) zabývajících se přestupkovým právem téměř „celebritou“, a proto i pouhé uvedení jeho jména a příjmení, navíc spolu s akademickým titulem, naprosto postačuje k tomu, aby byl žalobce pro tyto osoby jednoznačně určitelným subjektem údajů.“ Dále mohou vyhledávat na základě uvedených údajů další údaje o žalobci i internetoví roboti, kteří indexují dostupný obsah internetu pro účely vyhledávání (např. Google), přičemž umožnění indexace dokumentů obsahujících osobní údaje je dle Úřadu pro ochranu osobních údajů nezákonné. S ohledem na uvedené je žalobce toho názoru, že nedošlo k anonymizaci dokumentu. Uvedený postup žalovaného proto považuje za závažný zásah do svého soukromí a do práva na ochranu osobních údajů, přirovnává jej k „umístění žalobce na (středověký pomyslný) pranýř.“ Uvedený postup je rovněž v rozporu s metodikou Ministerstva vnitra ČR ve vztahu ke zveřejnění žádosti o informace podle § 5 odst. 2 zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“).
3. Na závěr žalobce uvedl, že žalovaný v uveřejňování osobních údajů pokračuje, přestože jej žalobce dne 29. 10. 2018 požádal o jejich odstranění.
4. Žalobce předložil soudu listinné důkazy (printscreen) z webové stránky žalovaného a výsledky vyhledávání řetězce slov „ing. m. j.“ ve vyhledávači Google a předžalobní výzvu k odstranění zveřejnění osobních údajů.

5. Žalobce ještě vyslovil svůj nesouhlas a nesouhlas právního zástupce se zveřejněním jejich osobních údajů na internetu Nejvyšším správním soudem. Sám žalobce doplnil, že se jedná o upozornění, nikoliv o žalobní námitku.
6. Žalovaný odmítl důvodnost s žaloby a potvrdil, že uvedené údaje jsou stále zveřejněny na jeho webové stránce v souvislosti s odmítnutím žádosti o podání informace, jak popsáno shora. Žalovaný připomněl, že veškeré osobní údaje žadatele byly anonymizovány a pokud šlo o údaje žalobce jako zástupce žadatele, pak bylo uvedeno „Ing. M. J., P.“ Žalovaný neakceptoval argumentaci žalobce ohledně možnosti dohledání osobních údajů žalobce toliko na základě údajů obsažených ve zveřejněném rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace, zejména zdůraznil, že zde není obsažen popis přestupku, jména poškozeného, svědků, ale ani zmocněnce přestupce. Z údaje „Praha“ dle žalovaného rozhodně nelze dovodit místo trvalého pobytu žalobce. Žalobce jako zástupce žadatele o poskytnutí informací ani nebyl povinen sdělit adresu trvalého pobytu, nýbrž toliko adresu pro doručování (§ 14 odst. 2 informačního zákona). Dále žalovaný uvedl, že dle dostupné judikatury mu je známo, že žalobce zastupovaný týmž advokátem jako v této věci, byl úspěšný u správních soudů v případech, kdy správní orgán na webových stránkách zveřejnil vedle jména a příjmení rovněž datum narození a místo trvalého bydliště žalobce. V rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 16. 5. 2018, č. j. 59 A 6/2018-49 je dokonce uvedena tato argumentace právního zástupce žalobce: „(...) pokud by žalovaný zveřejnil například pouze jméno a příjmení žalobce, nebylo by možné žalobce na základě údajů veřejně dostupných v živnostenském rejstříku ztotožnit.“ V dané věci byly přitom zveřejněny právě a pouze takové údaje, které nejsou způsobilé nezaměnitelně identifikovat osobu žalobce.
7. Žalovaný předložil soudu listinu (poskytnutí informace) Ministerstva vnitra ČR ze dne 29. 3. 2019, podle které žilo ke dni 19. 3. 2019 v České republice 48 občanů se jménem M. J. a 4 občané uvedeného jména a příjmení měli v občanském průkazu zanesen nepovinný údaj „Ing.“ Žalovaný navrhl provedení důkazu uvedenou listinou, neboť hodlal prokázat, že tvrzení žalobce o snadné dohledatelnosti jeho osobních údajů na základě zveřejněných údajů není důvodné.
8. Žalobce v replice setrval na svých žalobních námitkách a uvedené argumentaci a předložil soudu jako důkaz videozáznam z vyhledávače Google a videozáznam z vyhledávání v živnostenském rejstříku. Trval na tom, že živnostenský rejstřík obsahuje pouze jednu osobu uvedeného jména a příjmení s užitím akademického titulu „Ing.“ Z posledního odstavce odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace přitom dle žalobce vyplývá, že zastupoval žadatele jako zmocněnec v řízení o přestupku.
9. Předmětnou žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného soud posoudil podle části třetí dílu třetího hlavy druhé soudního řádu správního.
10. Podle ustanovení § 82 s.ř.s. se každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
Podle § 84 s.ř.s. musí být žaloba podána ve lhůtě 2 měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu.

Podle § 85 s.ř.s. je žaloba nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.

Podle ustanovení § 87 odst. 1 s.ř.s. platí, že soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

11. Žaloba byla podána dne 5. 2. 2019, tj. ve smyslu § 84 odst. 1 s. ř. s. včas, neboť údajný nezákonný zásah stále trvá, což není mezi účastníky soudního řízení sporné. Přípustnost žaloby v tomto případě nelze podmiňovat vyčerpáním prostředku nápravy ve smyslu § 85 s. ř. s, neboť právní řád v případě postupu žalovaného spočívajícího ve zveřejnění osobních údajů žalobce na webových stránkách žádný formalizovaný prostředek nápravy nenabízí. Žaloba je tedy přípustná a včasná.
12. Jak je již shora uvedeno, v posuzovaném případě bylo zveřejněno jméno, příjmení, akademický titul žalobce spolu s údajem „Praha“ bez bližšího označení, zda se jedná o trvalý pobyt či o adresu pro doručování.
13. Samotné zveřejnění žádosti o informaci a odpovědi je v souladu s ust. § 5 odst. 3 informačního zákona, který stanoví: *Do 15 dnů od poskytnutí informací na žádost povinný subjekt tyto informace zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup. O informacích poskytnutých způsobem podle § 4a odst. 2 písm. e) a f), informacích poskytnutých v jiné než elektronické podobě, nebo mimořádně rozsáhlých elektronicky poskytnutých informacích postačí zveřejnit doprovodnou informaci vyjadřující jejich obsah.*
14. Při jednání soudu žalobce s ohledem na to, že není mezi účastníky řízení spor o skutkový stav věci, nýbrž o její právní posouzení, netrval na provedení navržených důkazů. Žalovaný naproti tomu trval na provedení shora označených navržených listinných důkazů. Soud však dokazování neprováděl, neboť má za to, že uvedené listiny nebyly způsobilé prokázat, ke kolika osobám by bylo možno přiřadit zveřejněné údaje, neboť okruh osob nebyl omezen na Prahu, nýbrž se týkal celé České republiky.
15. Soud se v dané věci přiklonil k názoru žalobce, že zveřejněné údaje jméno a příjmení, ve spojení s uvedením akademického titulu „Ing.“ a s údajem „Praha“, který zjevně souvisel s adresou pro doručování, případně s trvalým bydlištěm žalobce jako fyzické osoby, byly v dané věci nepřímými identifikátory, tj. osobními údaji ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, neboť v uvedeném kontextu umožňovaly identifikaci osoby žalobce pomocí vyhledávače Google přinejmenším v aplikaci živnostenského rejstříku, kde se nacházela pouze jedna fyzická osoba, k níž se pojily uvedené údaje. V tomto ohledu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 6 As 240/2018 – 40, který opětovně potvrdil (dříve již rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018 – 25), že jméno a příjmení (zde v kontextu odůvodnění rozhodnutí o přestupku) je osobním údajem podle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů.
16. Nicméně rozsudečný výrok, jímž byla žaloba v této věci zamítnuta, se opírá o následující argumentaci. K otázce nutnosti a rozsahu anonymizace zveřejňovaných dokumentů existuje bohatá judikatura správních soudů, včetně Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), případně i Ústavního soudu. Tato judikatura je veřejnosti dostupná (www.nssoud.cz, www.nalus.usoud.cz) a zejména žalobci, resp. jeho zástupci může být detailně známa, neboť různé osoby ze skupiny okolo žalobce, případně P. K. (jde o osoby známé především poskytováním služeb motoristům nedodržujícím pravidla silničního

provozu), zastoupené v poslední době povětšinou advokátem Mgr. Václavem Voříškem (dříve Mgr. Jaroslavem Topolem), žaloby obdobného typu podávají opakovaně napříč Českou republikou. Jedná se jak o žaloby týkající se zveřejňování rozhodnutí soudů (rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35), tak o žaloby mající obdobný skutkový základ jako žaloba nyní projednávaná (např. rozsudek NSS ze dne 21. 8. 2018, č. j. 9 As 198/2018-37), jak ostatně poznamenal i žalovaný.

17. Soud zdůrazňuje, že při posouzení projednávané věci vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 429/2018-35 ze dne 6. 2. 2019 (věc *P. K. vs. Nejvyšší správní soud*). Nejvyšší správní soud v odůvodnění tohoto rozsudku (bod 16) uvedl: „*Anonymizace soudních rozhodnutí zveřejňovaných na internetu není samoúčelná, nýbrž slouží k ochraně práv a svobod jednotlivce (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2010, č. j. 44 Ca 48/2009-102). Je důsledkem toho, že zveřejňování soudních rozhodnutí je samozřejmě nutno omezit mimo jiné tam, kde by zveřejnění celého rozhodnutí zasáhlo do práva na soukromí ve smyslu čl. 10 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, konkrétně do práva na informační sebeurčení (k němu viz zejména nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2005, sp. zn. I. ÚS 453/03, či nálezy ze dne 20. 11. 2002, sp. zn. I. ÚS 512/02), respektive do ochrany osobních údajů ve smyslu nařízení GDPR a čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv EU. Ani ochrana osobních údajů ovšem není samoúčelná, ale je odůvodněna právě snahou o ochranu práva na soukromí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2006, č. j. 3 As 21/2005-105, publ. pod č. 927/2006 Sb. NSS), do nějž nemůže z povahy věci zasáhnout zveřejnění údajů, které systematicky zveřejňuje sám jejich nositel. Stěžovatel nicméně tvrdí, že právě do ochrany soukromí, informačního sebeurčení a ochrany osobních údajů žalovaný zasáhl zveřejněním úplného znění zveřejněného rozsudku bez anonymizace jeho jména. Nejvyšší správní soud tento názor nesdílí.*“ Tyto závěry o účelu anonymizace jsou v obecně rovině přenositelné též na zveřejnění osobních údajů postupem, jež učinil v této věci žalovaný. Rovněž tak je na nyní souzenou věc přenositelný závěr, jež potvrzením zvýraznil zdejší soud, pojednávající o zveřejňování údajů samotným jejich nositelem.
18. Dále Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku (bod 17) uvedl: „*Smyslem anonymizace je tedy ochránit soukromí, informační sebeurčení a osobní údaje těch aktérů, kteří v soudním řízení a poté v soudním rozhodnutí vystupují jako soukromé osoby, ať už jako účastníci, svědci či v podobném postavení. Jejich soukromí je prolomeno pouze při samotném veřejném vyhlášení rozsudku, jak striktně požaduje čl. 96 odst. 2 Ústavy, následně už je však jejich soukromí chráněno právě anonymizací. Tato ochrana, která je prolomena jen jednorázově na základě jasného ústavního příkazu, naopak nedopadá na ty, kdo před soudem vystupují jako profesionálové, typicky jako advokáti, kteří před soudem realizují svůj veřejný a profesní život, či jako státní orgány v pozici účastníků. Proto není důvod v soudních rozhodnutích anonymizovat například jméno prezidenta republiky, ministrů a dalších státních orgánů tvořených jednou osobou, jak ukazuje například praxe zveřejňování rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve volebních věcech, v nichž nejsou anonymizována jména volených poslanců, senátorů či prezidenta republiky, či případ předsedkyně soudu, jejíž jméno nemělo být anonymizováno podle výše zmíněného rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 44 Ca 48/2009-102. Stejně tak není nutné anonymizovat jména advokátů (k neanonymizaci jmen advokátů v soudních rozhodnutích viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 As 5/2012 - 29), daňových poradců či obdobných zástupců,*

kteří před soudem vystupují v rámci své profesionální činnosti. Vystupování před soudem je totiž součástí jejich veřejného a profesního života, nikoli života soukromého, v němž by bylo třeba respektovat jejich soukromí, informační sebeurčení a osobní údaje (k této dichotomii viz část IV.B nálezu I. ÚS 453/03). Výjimkou by byla situace, kdy do soudního řízení pronikne čistě soukromá informace o takové osobě (například omluva advokáta z ústního jednání z důvodu konkrétní nemoci, porodu či obdobně intimní události). Již v nálezu ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, publ. pod č. 299/2004 Sb., ostatně Ústavní soud potvrdil, že ochrany osobních údajů nepožítávají fyzické osoby ve chvíli, kdy vystupují jako podnikatelé.“ Nejvyšší správní soud dále uvedl, že dalším důvodem, který vylučuje anonymizaci osobních údajů, může být skutečnost, že osoba svou účastí v soudním řízení (v této věci se jedná o řízení vedené dle zásad správního řádu související s žádostí o poskytnutí informací – pozn. soudu) přímo realizuje svou hospodářskou činnost.

19. Soudu je přitom z jeho úřední činnosti (viz např. rozsudky ze dne 4. 7. 2019, č. j. 52 A 10/2019-58; ze dne 23. 4. 2019, č. j. zn. 30 A 17/2018) a dále z dostupné judikatury ostatních správních soudů známo, že žalobce žádosti o informace a následné obdobné žaloby podává ve více případech proti různým veřejnoprávním subjektům a obcím (viz např. rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 16. 5. 2018, č. j. 59 A 6/2018 - 49; Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 4. 2018, č. j. 51 A 72/2017-36; Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 4. 2018, č. j. 30 A 230/2017-56; Krajského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2018, č. j. 55 A 5/2018 - 62; Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 27. 3. 2018, č. j. 65 A 106/2017 - 44, ze dne 25. 4. 2018, č. j. 65 A 5/2018 - 39). Nadto žalobce sám v žalobě uvádí, že vystupuje ve „stovkách řízení jako zmocněnec osoby obviněné z přestupku“ a dále, že „je v tomto specifickém okruhu osob (který však čítá minimálně několik jednotek tisíc osob) zabývajících se přestupkovým právem téměř „celebritou“, byť následně v replice v důsledku vyjádření žalovaného uznal, že se poněkud přecenil. Dále sám žalobce uvedl, že v databázi Nejvyššího správního soudu (www.nssoud.cz) lze při zadání řetězce slov „ing. m. j.“ nalézt až 18 rozsudků ve věcech, v nichž žalobce vystupoval jako zmocněnec osoby obviněné z dopravního přestupku, přičemž z těchto rozsudků lze dovodit další informace o jeho „pracovní činnosti.“ Tedy sám žalobce v žalobě tvrdí, že se jedná o jeho pracovní činnost. Soud proto zcela vylučuje, že by se v dané věci žádosti o poskytnutí informace jednalo o soukromý zájem běžné fyzické osoby. Soud rovněž pro dokreslení postupů žalobce dodává, že jednoduchým dotazem v internetovém vyhledávači je zadáním jména, příjmení a data narození žalobce možné dohledat, že žalobce žádal o informace a obdržel odpovědi dle informačního zákona od různých obcí ve více než desítkách případů.
20. Skutečnost, že žalobce opakovaně a často zastupuje řidiče či provozovatele motorových vozidel ve správních řízeních na pozici obecného zmocněnce je účastníkům řízení známa, je známa správním soudům po celé ČR, a proto soud nepovažuje za nutné vyjmenovávat desítky spisových značek věcí projednávaných před zdejším soudem, v nichž žalobce jako profesionální obecný zmocněnec vystupoval (toliko namátkou např. rozsudky nadepsaného krajského soudu ze dne 6. 12. 2017, č. j. 61 A 5/2017 - 78, ze dne 20. 6. 2018, č. j. 61 A 10/2017 - 64, ze dne 31. 12. 2018, č. j. 61 A 5/2018 - 56). Bez zajímavosti není ta okolnost, že v databázi rozhodnutí Ústavního soudu www.nalus.usoud.cz je zařazeno usnesení ze dne 28. 6. 2018, sp. zn. II. ÚS 978/18 (5), které neobsahuje anonymizaci jména a příjmení zmocněnců, kteří zastupují ve správních řízeních ve věcech dopravních

přestupků, mezi nimiž je uvedeno právě i jméno a příjmení žalobce (jednalo se o situaci, kdy Ústavní soud citoval z rozsudku nadepsaného krajského soudu): „*Ve věci vedené krajským soudem pod sp. zn. 52 A 15/2016 poté krajský soud vydal rozsudek ze dne 8. 3. 2017, kterým byla žaloba stěžovatele zamítnuta. V tomto rozsudku se mj. uvádí: "Nutno poznamenat, že k ústnímu jednání se žalobce ani jeho zmocněnec bez řádné omluvy nebo důležitého důvodu nedostavili, ale zmocněnec žalobce Ing. M. J. zaslal správnímu orgánu pouze své vyjádření, v němž uváděl svou obvyklou účelovou námitku, přičemž je již notorií, že Ing. M. J., jako jeden z řady zmocněnců, tj. např. K. S., M. V., P. K., R. K., atd., je účelově a obstrukčně jednajícím zmocněncem v těchto přestupkových věcech, kdy "nikoli náhodou" podává žaloby advokát Mgr. Jaroslav Topol (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014 č. j. 10 As 203/2014-48, k účelové a obstrukční strategii završené podáváním žalob Mgr. Topolem, srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013 č. j. 1 As83/2013-60, ze dne 17. 10. 2014 č. j. 4 As 171/2014-26). (...) Ostatně to je zcela typické pro zmíněnou obstrukční a účelovou strategii, kterou završuje podaná žaloba obdobně jako v jiných věcech, kdy vystupují již výše zmínění zmocněnci a soudům známý Mgr. Topol. (...) Pro zdejší soud, mající již dlouhodobé zkušenosti s obhajobou a aplikací účelové a obstrukční strategie v obdobných věcech ze strany advokáta Mgr. Topola, je to již notorií (ostatně tyto případy zmiňuje už i bohatá judikatura NSS)."*

21. Jak žalobci, tak žalovanému je zcela jistě známa skutečnost, že v naprosté většině případů je součástí zastupování řidičů žádost žalobce jako obecného zmocněnce o poskytnutí informací podle informačního zákona, která obsahuje požadavek na sdělení obsahu listin správních spisů. Takto uvedené skutečnosti vedou soud nevyhnutelně k závěru, že žalobce založil přinejmenším část svého (výdělečného) podnikání na zastupování řidičů a získávání informací podle informačního zákona. O skupině tzv. profesionálních zástupců, kteří nabízejí tzv. pojištění proti pokutám, k nimž patří právě žalobce (jak uvedeno např. v cit. rozsudku nadepsaného krajského soudu ze dne 8. 3. 2017, č.j. 52 A 15/2016 – 188) se přitom zmiňuje opakovaně v rozhodnutích Nejvyšší správní soud, jako např. v rozsudku ze dne 2. 8. 2018 č.j. 6 As 125/2018-32: „[11] *Ve vztahu k danému případu a postupu „profesionálních zástupců“ nabízejících „pojištění proti dopravním pokutám“ musí Nejvyšší správní soud odkázat na závěry předchozích rozhodnutí stran těchto zástupců (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 6 As 223/2017 – 36 nebo rozsudek ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017 – 31), z nichž vyplývá, že Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi identifikoval osoby kolem pana P. K., které nabízejí „profesionální pojištění ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů“ a které se soustředí na vytváření „procesních pastí“ za účelem znepráhlednění správního řízení a dosažení prekluze odpovědnosti zmocnitelů. Dále je správním soudům známa jejich činnost v řízeních ve vztahu k odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, zejm. jejich výmluvy na „osobu vzdálenou“, resp. na osobu zemřelou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40). Jedním ze znaků těchto profesionálních zástupců je rovněž to, že v řízení před správními soudy jejich „klienty“ zastupuje Mgr. Jaroslav Topol, resp. Mgr. Václav Voříšek (srov. rovněž přiměřeně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. Nao 324/2017 – 58). Uzavření samotné „smlouvy o pojištění proti pokutám“ je nadto podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017 – 30, možné považovat za přitěžující okolnost při ukládání sankce jako zjevný projev neúcty k pravidlům silničního provozu.*

[12] Nejvyšší správní soud proto obecně konstatuje, že s ohledem na výše uvedené může být i procesní postup, byť formálně bezvadný, s ohledem na okolnosti případu označen za zneužití práva. „“

22. Ze shora uvedených zjištění jasně plyne, že žalobce vystupoval v daném řízení jako osoba, která tuto činnost provádí systematicky a čerpá z ní prospěch. Zároveň ale nechce nést odpovědnost, která je s takovou činností spojena v případě skutečných profesionálů, nejen advokátů, když činnost žalobce jako profesionálního obecného zmocněnce se tomu fakticky vyrovná a lze ji označit za analogickou k činnosti advokáta. Žalobce fakticky provádí činnost advokáta a v nyní podané žalobě se snaží vystupovat jako soukromá osoba, jejíž osobnostní práva byla poškozena. Žalobce sám o své vůli žádosti o informace ve značném rozsahu obcím rozesílá a uvádí v nich veškeré své osobní údaje. Nyní posuzovanou žalobou se tak žalobce fakticky domáhá toho, aby mohl tuto činnost nadále systematicky vykonávat, aby z ní mohl čerpat finanční a jiný prospěch, ale zároveň aby se mohl stáhnout zpět do svého soukromí a dovolávat se ochrany osobních údajů, pokud se při této činnosti dopustí něčeho, co si nepřeje zveřejňovat (viz obdobně NSS ve věci sp. zn. 9 As 429/2018). Taková snaha ovšem nemůže být pokryta ochranou soukromí, informačního sebeurčení a osobních údajů. Sám žalobce totiž svými aktivitami do veřejného prostoru vstupuje.
23. Soudy, jak shora uvedeno, jsou známy např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věci žalobce č. j. 9 As 198/2018-37, jakož i shora již citované rozsudky krajských soudů, kdy bylo žalobci v částečně skutkově obdobných věcech (zveřejňováno bylo rovněž datum narození a bydliště žalobce) dáno zapravdu a nezákonný zásah byl shledán. Nadepsaný krajský soud se od těchto rozhodnutí odchýlil, učinil tak rovněž v rozsudku ze dne 4. 7. 2019, č. j. 52 A 10/2019 – 58, kdy se jednalo dokonce o zveřejnění data narození i bydliště žalobce, neboť má za to, že v uvedených soudních rozhodnutích nebyl dosud zhodnocen charakter a především rozsah nepochybné podnikatelské a výdělečné aktivity žalobce jako obecného zmocněnce v agendě dopravních přestupků, deliktů a s tím spojených žádostí o informace. V tomto ohledu považoval krajský soud za judikaturně významný již shora uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, čj. 9 As 429/2018-35.
24. Nad rámec shora uvedeného odůvodnění, které dle soudu zcela postačuje k zamítnutí žaloby, soud považuje za potřebné dodat, že postup žalobce a s ním spojených osob byl v minulosti opakovaně soudy označen za postup zneužívající právo. Toto vyhodnocení se týká obou propojených oblastí, tedy jak zastupování řidičů – přestupců a s tím spojených žádostí o poskytnutí informací. Takto se k citovaným procesním postupům v minulosti vyjádřil i Nejvyšší správní soud, ve vztahu k zastupování v řízení před soudem např. v rozsudku ze dne 8. 6. 2017, čj. 1 As 47/2017-27 „...z tohoto důvodu je lze jen velmi obtížně vnímat jako skutečnou obranu klientů, ale spíše jako účelové obstrukce.“
25. Obdobně tomu je i v daném případě, který je jedním z mnoha (soudu známo z úřední činnosti i z veřejně přístupné databáze rozhodnutí NSS), ve kterém žalobce a zástupce žalobce zastupují opakovaně řidiče přestupce a různě zvolenými postupy se snaží nabourat či mařit oprávněné uložení trestu za porušení pravidel silničního provozu, a to na bázi tzv. pojištění proti pokutám /viz opět např. rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2018, č. j. 6 As 125/2018 - 32 nebo již dříve rozsudek NSS ze dne 18. 8. 2016, č. j. 4 As 92/2016 - 39: „[29] Lze přitom souhlasit s přesvědčením stěžovatele, že se mělo jednat o předem připravenou procesní strategii

žalobce, resp. jeho zástupce. Nejvyšší správní soud v tomto směru odkazuje na rozsudek tohoto soudu ze dne 31. 3. 2016, č. j. 4 As 282/2015 - 32, v němž obsáhle popsal různé, zjevně účelové procesní strategie zástupců, kteří své služby poskytují dlouhodobě a profesionálně u různých přestupců (jak ostatně nepřímě přiznává ve svém vyjádření ke kasační stížnosti i žalobce ve vztahu panu Ing. J.), jejichž jediným smyslem je dosáhnout prekluze odpovědnosti za přestupek prostřednictvím vytvoření „procesních pastí“. Zcela jistě pak nejde o spravedlivé řešení otázek ve věci samé, nýbrž spíše o to, získat přísudek na nákladech řízení za zastoupení advokátem, či o účelové prodloužení řízení nebo o získání odškodnění. Ostatně již Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 21. 8. 2018, č. j. 62 A 79018 - 72 (Ústavní stížnost byla odmítnuta usnesením ze dne 8. 1. 2019, sp. zn. I. ÚS 3476/18) ve věci skutkově obdobné této nepřiznal žalobci náklady řízení podle § 60 odst. 7 s.ř.s., neboť by to považoval za nespravedlivé. Obdobně se ohledně nákladů řízení vyjádřil ve vztahu k budoucím skutkově se opakujícím žalobám v případech opožděně uhrazené částky provozovatele vozidla podle § 125h odst. 3 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zpravidla opoždění o jeden den s následnou žádostí o vrácení), Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 31. 5. 2019, č. j. 59 A 11/2019 - 25. Dle uvedeného rozsudku jsou přitom u Krajského soudu v Českých Budějovicích vedeny i další věci, které vykazují shodné skutkové znaky, tj. uhrazení částky provozovatele vozidla krátce po uplynutí lhůty, přičemž platba určené částky byla ve všech výše uvedených řízeních uhrazena nikoli provozovatelem vozidla, ale spolkem Ochrana řidičů, o. s., přičemž ve všech řízeních jsou žalobci zastupováni týměž právním zástupcem Mgr. Václavem Voříškem (sp. zn. 50 A 7/2019, 59 A 1/2019). Krajský soud doplňuje, že i takové typy žalob mu jsou známy z jeho rozhodovací činnosti (např. věc vedená pod sp. zn. 52 A 6/2019). Pro úplnost je třeba uvést, že v těchto řízeních přímo žalobce jako obecný zmocněnec nevystupuje, nicméně je soud uvedl pro dokreslení procesních strategií ve věcech, v nichž zastupuje jmenovaný advokát Mgr. Václav Voříšek, který zastupuje žalobce rovněž v této a v ostatních skutkově obdobných věcech žalobce.

26. Podle § 2 s.ř.s. platí, že ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon. Ochrana práv též v obecné rovině nerozlučně souvisí s ústavními principy a může být poskytnuta pouze tam, kde je pro ni místo. Není tomu tak v daném případě žalobce, neboť jak již bylo uvedeno, žalobce sám dobrovolně svojí účastí na stovkách případů správních řízení jako obecný zmocněnec vstupuje do veřejného prostoru, tudíž je povinen nést následky s tím spojené, mezi něž patří rovněž nutnost strpět zveřejnění shora uvedených údajů o jeho osobě. Pokud by soud žalobě vyhověl, jednalo by se v kontextu shora uvedených rozsudků Nejvyššího správního soudu popisujících vytváření obstrukčních pastí o akceptaci obcházení či dokonce zneužívání práva. Jestliže totiž žalobce ve stovkách případů dobrovolně a vědomě vstupuje do veřejného prostoru, dokonce se v žalobě v této věci označil za „celebritu“ v dané oblasti, pak se v takto vymezeném rozsahu nemůže úspěšně dovolávat ochrany jeho práva na soukromí a ochranu osobních údajů.
27. Ústavní soud v nálezu ze dne 14. 2. 2018, sp. zn. IV. ÚS 2043/17 na téma zneužívajících způsobů podnikání a zneužívání práva uvedl následující (přitom ocitoval ustanovení § 2 odst. 1 a 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku): „Každé ustanovení soukromého

práva lze vykládat jenom ve shodě s Listinou základních práv a svobod a ústavním pořádkem vůbec, se zásadami, na nichž spočívá tento zákon, jakož i s trvalým zřetelem k hodnotám, které se tím chrání. Rozejde-li se výklad jednotlivého ustanovení pouze podle jeho slov s tímto příkazem, musí mu ustoupit. Výklad a použití právního předpisu nesmí být v rozporu s dobrými mravy a nesmí vést ke krutosti nebo bezohlednosti urážející obyčejné lidské cítění." V dané věci se jednalo o kritéria výkladu a použití norem práva soukromého, tato kritéria jsou však přenositelně v obecné rovině, s přihlédnutím ke specifickým, využitelná i v oblasti veřejného práva, pokud mají dosah do subjektivních práv či povinností subjektů práva. K tomu je rovněž výrazem opět zákonného textu občanského zákoníku v § 8 teze, že *zjevné zneužití práva nepožívá právní ochrany*. Tato obecně přijímaná zásada (právní princip) opět není omezena toliko na oblast soukromého práva. O tom, že právní principy mají dosah jako prameny práva, není v právním řádu ČR pochyb. Uznal je tak již Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97.

28. K otázce zneužití veřejného práva se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004-48. Nejvyšší správní soud zde označil institut zákazu zneužití subjektivních práv k ničím neodůvodněné újmě jiného či k ničím neodůvodněné újmě společnosti, takže i jejích členů za materiální korektiv formálního pojmání práva, prostřednictvím něhož se do právního řádu vnáší hledisko ekvity (spravedlnosti). Soud uvedl doslova: *„Zároveň je zapotřebí zdůraznit, že zákaz zneužití práva představuje výjimku z pravidla; [...] nelze předem a obecně stanovit s matematickou přesností – ostatně právo není matematika –, kdy se zákazu zneužití – jakožto výjimky z pravidla – použije a kdy nikoliv. Vše záleží na okolnostech konkrétního případu a na soudcovském uvážení a rozmyslu. Stanovením přesných pravidel by se popřel smysl a samotná podstata institutu zákazu zneužití subjektivních práv; tento institut se musí vyznačovat jistou obsahovou pružností, aby mohl reagovat na nekonečné množství životních situací, na něž nemůže ve své obecnosti právní norma pamatovat.“*
29. V rozhodnutí čj. 6 As 125/2018-32 NSS uvedl, že: *„pokud je žalobcem zneužito právo, nelze mu přiznat dobrodiní vyplývající z judikatury Nejvyššího správního soudu. V tomto směru je obecně nutné postupovat dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004–48, podle kterého „zneužitím práva je situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené; vzhledem k tomu, že ze zásady lex specialis derogat legi generali vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním (viz. Knapp, V.: Teorie práva. C. H. Beck, Praha, 1995, s. 184-185). Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu (bod 9). Dále je nutné poukázat na to, že institut zneužití práva není ze strany Nejvyššího správního soudu aplikován pouze ve vztahu k hmotnému právu, ale i ve vztahu k procesnímu právu – srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2012, č. j. 1 As 121/2012–22 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 8 As 22/2010–91. V posledně citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud nadto dovodil, že přijetí závěru o zneužívání práva je důvodem pro odklon od dosavadní rozhodovací praxe.“ (bod 10).*
30. Rovněž Ústavní soud se vyjádřil k otázce zneužití práva v nálezu ze dne 4. 6. 2014, sp. zn. IV. ÚS 3402/13, ve kterém uvedl: *„Ústavní soud považuje za nutné zdůraznit, že právo musí*

být především nástrojem spravedlnosti, nikoliv nástrojem, který by mohl být v důsledku mechanické aplikace, bez ohledu na smysl a účel toho kterého zájmu chráněného příslušnou normou, zneužíván k dosažení výhod. Za zneužití práva je nutné považovat i jednání, jehož cílem není dosažení účelu a smyslu sledovaného právní normou, nýbrž které je v rozporu s ustálenými dobrými mravy vedeno přímým úmyslem způsobit jinému účastníku újmu či se na jeho úkor obohatit.“

31. K tomu, že zákaz zneužití práva se uplatní nejen v právu soukromém, se přihlásil i Soudní dvůr Evropské unie v rozhodnutí ve věci ze dne 5. 7. 2007, C-321/05, Hans Markus Kofoed proti Skatteministeriet, kde uvedl „[...] vyjadřuje obecnou zásadu práva Společenství, podle níž je zakázáno zneužití práva. Procesní subjekty se nemohou podvodně nebo zneužívajícím způsobem dovolávat norem práva Společenství. Jejich použití totiž nemůže být rozšířeno až do té míry, aby zahrnovalo i zneužívající praktiky hospodářských subjektů, tedy operace, které nejsou uskutečněny v rámci běžných obchodních transakcí, avšak pouze za účelem obejití pravidel stanovených právem Společenství“.
32. Soudní dvůr EU v následujících rozhodnutích definoval test zneužití práva, pro nějž stanovil dva druhy podmínek: (i) kombinace objektivních okolností, při nichž přes formální splnění podmínek daných komunitárním právem nedošlo k dosažení cíle těchto norem, (ii) subjektivní prvek jako záměr získat výhodu z komunitárních norem umělým vytvořením podmínek pro její dosažení.
33. Soud proto nad rámec věcného odůvodnění, jak obdobně učinil v rozsudku ze dne 4. 7. 2019, č. j. 52 A 19/2019 – 57, uvádí, že v nyní souzené věci i z těchto důvodů neposkytuje ochranu žalobci proti žalovanému, jenž vykonával informačním zákonem uloženou činnost a přitom neprovedl plnou anonymizaci údajů vztahujících se k osobě žalobce.
34. Soud tedy uzavřel, že podmínky pro přiznání ochrany dle ustanovení § 82 a násl. s.ř.s. nebyly v posuzované věci splněny. Nezbylo proto soudu než žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného jako nedůvodnou podle ustanovení § 87 odst. 3 s.ř.s. zamítnout.
35. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*), úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení při jednání soudu vzdal.
36. Žalobce, resp. jeho zástupce, v závěru žaloby jako v mnoha dalších žalobách podaných nejen u zdejšího soudu požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, jak si je vědom i sám žalobce, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nebyla v tomto řízení posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze úspěšně adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 4. července 2019

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu